

MIT ÉR A NAPPAL, MIT AZ ÉJ?

Álmaim hasznavehetetlenek
letaglózó nyarat kínzó fagyot
s főként fölingerlő embereket
álomban tovább nem lapozhatok
csak hajkurászik engem szaporán
véget nem érő lépcsőfokokon
ám ha orvul támad valaki rám
gonoszul nyűgözi nyelvem karom
amikorra kivilágosodik
istenalakok rajzanak körül
ézés hála papírvirágait
kínálgatják porló emlékjelül
estére arcuk sérült csupa szenny
torz vonásuk esendő mimika
s amire nappalom cserélhetem
csakis a tetszhalálos éjszaka

Tóth Krisztina

ANGYALI ÜDVÖZLET

I

Nem kéne senkit gyűlölnöd – susogtad.
De láttam őket a járdán imbolyogva
duzzadni lassan, mint a teliholdat,
vagy fölszállni a tömött villamosra
tehén szemükben álmatag derűvel:
aludj, aludj, még minden lehet újra,
gonosz osztálytárs, aki kezében túvel
jár a padok közt és mindet kiszúrja,
valahogy csupa léggömb volt az utca,
az enyémet meg egy üres pillanatban
elengedtem és gázzal telefújva
visszahúzta a csillagközi katlan –
ne nézz utána, mondtad, és lefogtad,
aludj inkább, a szemem, sose lesz meg,
dehogy nem, mondtad – bámultam a holdat,
súlytalan úr párnás öblén a terhet.

II

Ahogy forgott és keringett a vatta,
páragomolyból íródta a frontok,
alig látszott, hogy a jobb oldal arcra
emlékeztet, hogy az örvény a homlok
közepe lesz, hogy ahol a fagy tolja
maga előtt a langyos áramlást, a
törésvonalnál kezdődik az orra,
alatta meg az a kerek az álla.
(Zápor. Zivatar. Időnként még a szél is
megélénkülhet.) Ez az egyetlen képem,
hordom magammal, mint valami fétist,
a pénztárcámban. Össze kéne tépnem,
számok a bolygóközi időből,
ahol most ázik (tényleg, volt-e haja?),
fotó a percről, mikor kivált a ködből
és látható lett az Úrnek anyala.

III

Hideg, hideg. Átmelegedni nem bír,
és telni sem. Hanyatt fekszik a kádban
a test, aki vagyok, lebeg a melle, kört ír
hasa körül és megfordul az áram,
fekete lyuk, a tudat lefolyója,
mi kötözi a lélegző világhoz,
egy fém köldökszinór, a végén zuhanyrózsa,
zubog, zubog, nem is vagy itt, csak álmodsz,
hetek óta, képzeld, sötétet vérzek,
mintha az éjt kellene szűrni rajtam,
aludj inkább, hadd ússzanak a részek
helyükre vissza, minden a víz alatt van,
ontja egy arc, mintha az orra folya,
egy krómangyal, az úr klóros vizét:
nézed hosszan, lélegzet-visszafojtva,
nézed piros-kék, talányos íriszét.